

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	4Cdo/6/2017
Identifikačné číslo spisu:	4399899975
Dátum vydania rozhodnutia:	23.05.2018
Meno a priezvisko:	JUDr. Edita Bakošová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2018:4399899975.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Edity Bakošovej a sudkyň JUDr. Aleny Svetlovskej a JUDr. Danice Kočíckovej v spore žalobcu R., bývajúceho v G., zastúpeného JUDr. Petrom Peružekom, advokátom v Hlohovci, Podzámska 41/A, proti žalovanej ŠKODA PRAHA a. s., so sídlom v Prahe, Duhová 2/1444, Česká republika, IČO: 00 128 201, o náhradu mzdy z neplatného skončenia pracovného pomeru, vedenom na Okresnom súde Levice pod sp. zn. 8 C 191/1999, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Nitre z 18. júna 2014 sp. zn. 6 Co 192/2013, takto

rozhodol:

Dovolanie v časti smerujúcej proti výroku rozsudku Krajského súdu v Nitre z 18. júna 2014 sp. zn. 6 Co 192/2013, ktorým zmenil rozsudok Okresného súdu Levice z 18. júla 2013 č. k. 8 C 191/1999-1249 v časti priznaných úrokov z omeškania vo výške 8,5 % ročne zo sumy 24 171,81 eur od 16. augusta 2007 do zaplatenia tak, že žalobu zamietol, z a m i e t a a vo zvyšnej časti o d m i e t a.

Žalovaná má nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Levice (po tom čo v poradí jeho druhým rozsudkom z 28. novembra 2011 v spojení s uznesením Krajského súdu v Nitre zo 14. decembra 2012 bola žalovanej uložená povinnosť zaplatiť žalobcovi náhrada mzdy vo výške 8 235,12 eur) v poradí tretím rozsudkom z 18. júla 2013 č. k. 8 C 191/1999-1249 v spojení s jeho opravným uznesením zo 16. mája 2016 č. k. 8 C 191/1999-1407 a opravným uznesením z 25. novembra 2016 č. k. 8 C 191/1999-1420 uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 24 171,81 eur s 8,5 % ročným úrokom z omeškania od 16. augusta 2008 do zaplatenia, náhradu trov konania vo výške 58,98 eur a náhradu trov právneho zastúpenia vo výške 14 599,50 eur na účet zástupcu žalobcu do troch dní od právoplatnosti rozsudku, vo zvyšnej časti žalobu zamietol, konanie o úrokoch z omeškania z nároku na náhradu mzdy za obdobie od 16. septembra 2001 do 16. júla 2007 uplatnené návrhom z 5. mája 2011 zastavil a uložil žalovanej povinnosť zaplatiť súdny poplatok vo výške 1 450,- eur na účet súdu prvej inštancie do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Svoje rozhodnutie právne odôvodnil ustanoveniami § 61 ods. 1 a 2, § 256 ods. 2, § 261 ods. 1 a § 263 ods. 1 zákona č. 65/1965 Zb. Zákonníka práce v znení neskorších predpisov, § 134 ods. 1, 2 a 4 zákona č.

311/2001 Z.z. Zákonníka práce v znení neskorších predpisov, § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka a § 83 zákona č. 99/1963 Zb. Občianskeho súdneho poriadku v znení neskorších predpisov (ďalej len „O.s.p.“), vecne tým, že žalobcovi bola 19. júla 1999 daná výpoveď z pracovného pomeru u žalovanej, ktorú napadol neplatnosťou a oznámil žalovanej, že trvá na ďalšom zamestnávaní. Okresný súd rozsudkom z 12. októbra 2010 č.k. 8C 191/1999-251 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Nitre z 30. mája 2007 sp. zn. 5 Co 11/2007, právoplatným 30. júla 2007 určil, že skončenie pracovného pomeru žalobcu žalovanou je neplatné. Žalovaná umožnila žalobcovi znovu vykonávať prácu od 29. júla 2007. Uviedol, že žalobcovi na základe týchto skutočností vznikol nárok na náhradu mzdy za čas od 12. novembra 1999 do 28. júla 2007, t. j. za 92,5 mesiaca vo výške jeho priemerného mesačného zárobku, ktorý ustálil v sume 1 083,20 eur. Z tohto obdobia odpočítal dobu žalobcovej práceneschopnosti trvajúcu 24 mesiacov počas ktorej poberal nemocenské dávky a dospel k záveru, že žalobcovi patrí náhrada mzdy za obdobie 68,5 mesiacov vo výške rozdielu medzi príjmom, ktorý by dostal u žalovanej pri riadnom zamestnávaní a príjmom, ktorý v skutočnosti dosiahol z vyplatených sociálnych dávok za dobu nezamestnanosti a z príjmov z iných zamestnaní. Výšku náhrady vyčíslil sumou 34 992,80 eur, avšak žalobca si nárok uplatnil len vo výške 32 406,93 eur, z ktorej súd vychádzal. Po odpočítaní už prisúdenej čiastky vo výške 8 235,12 eur priznal žalobcovi náhradu mzdy vo výške 24 171,81 eur. Zvyšok nároku na náhradu mzdy, ktorý vychádzal z rozdielu medzi sumou priemerného mesačného zárobku žalobcu za rozhodné obdobie vo výške 1 083,20 eur a vo výške 1 372,52 eur, ktorú žalobca uplatnil až v podaní zo 17. apríla 2013, nepriznal z dôvodu premĺčania. Žalobca sa domáhal zaplatenia úrokov z omeškania za obdobie od 16. septembra 2001 do 16. júla 2007 samostatnou žalobou z 13. augusta 2010 pôvodne vedenou pod sp. zn. 9 C 19/2011, konanie o ktorej bolo spojené na spoločné konanie s prejednávanou vecou, a tiež podaním z 5. mája 2011. Súd prvej inštancie tento nárok zamietol ako premĺčaný; vo zvyšnej časti od 16. augusta 2007 do zaplatenia nároku vyhovel. Konanie v časti o zaplatenie úrokov z omeškania za obdobie od 16. septembra 2001 do 16. júla 2007, uplatnených podaním z 5. mája 2011, zastavil pre prekážku skôr začatého konania. Žalobu v časti, v ktorej si žalobca uplatnil nárok na stravné a cestovné, nárok na sociálny príspevok na zmiernenie následkov spôsobených chorobou a nárok na jubilejnú odmenu spolu vo výške 1 377,31 eur, zamietol z dôvodu, že žalovaná sa úspešne dovolala premĺčania týchto nárokov. O trovách konania rozhodol podľa § 142 ods. 3 a § 150 O.s.p. a o poplatkovej povinnosti žalovanej podľa § 2 ods. 2 zákona č. 71/1992 Zb.

2. Krajský súd v Nitre na odvolanie žalobcu a žalovanej rozsudkom z 18. júna 2014 sp. zn. 6 Co 192/2013 v spojení s jeho opravným uznesením z 21. septembra 2016 sp. zn. 6 Co 192/2013 napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie vo vyhovujúcej časti týkajúcej sa zaplatenia sumy 24 171,81 eur potvrdil, v ostatnej vyhovujúcej časti zmenil tak, že žalobu zamietol, v napadnutej zamietajúcej časti rozsudok súdu prvej inštancie zmenil tak, že uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobcovi 18 132,26 eur s 8,5 % ročným úrokom z omeškania zo sumy 1 372,52 eur od 16. augusta 2007 do zaplatenia do troch dní od právoplatnosti rozsudku, rozsudok v zastavujúcej časti zrušil, rozhodol, že žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov konania a rozsudok v časti zaplatenia súdneho poplatku zmenil tak, že uložil žalovanej povinnosť tento zaplatiť vo výške 3 032,- eur na účet súdu prvej inštancie do troch dní od právoplatnosti rozsudku. V odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že sa nestotožňuje so záverom súdu prvej inštancie, že zvyšok nároku na náhradu mzdy vychádzajúci z rozdielu medzi sumou priemerného mesačného zárobku žalobcu za rozhodné obdobie vo výške 1 083,20 eur a vo výške 1 372,52 eur je premĺčaný. Žalobca si nárok na náhradu mzdy riadne uplatnil a jeho podanie z 5. mája 2011 mal súd považovať za upresnenie žalobného návrhu a nie zmenu žaloby. Podľa jeho názoru žalovaná neuniesla dôkazné bremeno v tom, že si žalobca mohol nájsť prácu u iného zamestnávateľa za rovnakých alebo výhodnejších podmienok, preto dospel k záveru, že žalobca má nárok na náhradu mzdy za celé požadované obdobie, ktorý po odpočítaní doby práceneschopnosti žalobcu a príjmov dosiahnutých u iných zamestnávateľov vyčíslil vo výške 42 304,07 eur. Z tohto dôvodu rozsudok súdu prvej inštancie v časti zaplatenia sumy 24 171,81 eur ako vecne správny podľa § 219 ods. 1 a 2 O.s.p. potvrdil a v zamietajúcej časti týkajúcej sa zvyšku náhrady mzdy v sume 18 132,26 eur zmenil tak, že žalobe v tejto časti vyhovel. Rozsudok súdu prvej inštancie vo vyhovujúcej časti týkajúcej sa úrokov z omeškania priznaných z prisúdenej sumy 24 171,81 eur vo výške 8,5 % ročne od 16. augusta 2007 do zaplatenia vyhodnotil ako vecne nesprávny a podľa § 220 O.s.p. ho zmenil tak, že žalobu v tejto časti zamietol. Úroky z omeškania, ktoré si žalobca uplatnil žalobou podanou 13. augusta 2010, možno priznať len tri

roky spätne od podania žaloby, teda od 13. augusta 2007, pričom posledná mzda za mesiac júl 2007 bola splatná 15. augusta 2007. Žalobcovi je teda možné priznať úroky z omeškania len z poslednej splátky mzdy vo výške 1 372,52 eur od nasledujúceho dňa jej splatnosti, t. j. od 16. augusta 2007. Ostatné úroky z omeškania sú v dôsledku úspešnej vznesenej námietky premlčané. Napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie v zastavujúcom výroku odvolací súd v zmysle § 221 ods. 1 písm. h/ O.s.p. zrušil z dôvodu nesprávneho právneho posúdenia. Zmena petitu pôvodnej žaloby týkajúca sa úroku z omeškania nebola pripustená, preto v tejto časti nemohlo ísť o prekážku začatého konania v zmysle § 83 O.s.p. O trovách konania rozhodol so zreteľom na pomer úspechu účastníkov vo veci podľa § 142 ods. 2 O.s.p. tak, že žiaden z účastníkov nemá právo na ich náhradu a výrok o poplatkovej povinnosti zmenil podľa § 220 O.s.p., pričom výšku súdneho poplatku 3 032,- eur vyčíslil z celkovej prisúdennej sumy.

3. Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podal žalobca dovolanie, a to do jeho výroku, ktorým odvolací súd zmenil rozsudok súdu prvej inštancie v časti zaplatenia 8,5 % ročného úroku z omeškania zo sumy 24 171,81 eur od 16. augusta 2007 do zaplatenia tak, že žalobu v tejto časti zamietol, výroku, ktorým mu nepriznal 8,5 % ročný úrok z omeškania zo sumy 16 769,74 eur od 16. augusta 2007 do zaplatenia, výroku, ktorým zrušil rozsudok súdu prvej inštancie v zastavujúcej časti, a výroku, ktorým zmenil rozhodnutie o trovách konania tak, že rozhodol, že žiadny z účastníkov nemá právo na ich náhradu. Pripustnosť svojho dovolania vyvodzoval z § 237 písm. f/ O.s.p. a § 238 ods. 1 O.s.p. a odôvodnil ho tým, že rozhodnutia súdov nižších inštancií spočívajú na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.), sú nepreskúmateľné a postupom súdov mu bola odňatá možnosť konať pred súdom (§ 241 ods. 2 písm. a/ O.s.p. v spojení s 237 písm. f/ O.s.p.). Podľa jeho názoru je právom žalobcu alternatívne žiadať úroky z omeškania z jednotlivých nárokov na náhradu mzdy z priemerného zárobku za ten-ktorý mesiac alebo zo sumy náhrady mzdy od momentu po skončení konania o určení neplatnosti skončenia pracovného pomeru. Pokiaľ odvolací súd mu nárok na zaplatenie úrokov z omeškania z celej prisúdennej náhrady mzdy nepriznal, konanie zaťažil vadou v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. Uviedol, že úroky z omeškania si prvýkrát uplatnil podaním z 3. septembra 2004 a žiadal ich priznať z náhrady mzdy z jednotlivých súm za každý mesiac počnúc dňom 16. septembra 2001. Nie je mu známe, z akého dôvodu súd prvej inštancie zastavil konanie o úrokoch z omeškania z nároku na náhradu mzdy za obdobie od 16. septembra 2001 do 16. júla 2007 uplatnené v návrhu z 5. mája 2011, nakoľko tento návrh nezobral späť ani nešlo o konanie, ktoré by začalo bez návrhu. Odvolací súd nesprávne rozhodol, ak tento výrok zrušil, pretože ho mal zmeniť a úroky z omeškania mu priznať tak, ako bolo prvýkrát uvedené v podaní z 25. júna 2008 upresneného podaním z 5. mája 2011. Výrok o trovách konania považoval za nepreskúmateľný a arbitrárny z dôvodu, že súd nezohľadnil jeho plný úspech v časti žaloby o určení neplatnosti výpovede a nesprávne určil pomer úspechu účastníkov v konaní, pokiaľ za jeho základ vzal výšku úrokov z omeškania ku dňu konania odvolacieho pojednávania, pretože neprimeranú dĺžku súdneho sporu jednoznačne spôsobili obidva súdy nižších inštancií, v opačnom prípade by uplatňované úroky z omeškania nikdy neprekročili priznaný nárok na náhradu mzdy a iné zamietnuté nároky. Navrhol, aby dovolací súd rozsudky oboch súdov nižších inštancií v napadnutej časti zrušil a vec v rozsahu zrušenia vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a priznal mu náhradu trov dovolacieho konania.

4. Žalovaná vo vyjadrení k dovolaniu žalobcu uviedla, že sa v celom rozsahu stotožňuje s rozhodnutím odvolacieho súdu a s jeho právnymi závermi vyjadrenými v odôvodnení, ktoré pokladá za správne. Výtýkané dovolacie námietky považovala za právne nepodložené, ktoré žalobca žiadnym spôsobom konkrétne neodôvodnil, iba ich konštatoval. Navrhla, aby dovolací súd dovolanie žalobcu v celom rozsahu zamietol.

5. Podľa prechodného ustanovenia § 470 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilného sporového poriadku v znení neskorších predpisov (ďalej len „C.s.p.“), ktorý nadobudol účinnosť 1. júla 2016, ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti. Podľa odseku 2 citovaného ustanovenia veta prvá, právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované.

6. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 35 C.s.p.) po zistení, že dovolanie podala včas

strana sporu, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 C.s.p.), zastúpená advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 443 C.s.p.) skúmal, či sú dané procesné predpoklady pre to, aby uskutočnil meritórny dovolací prieskum napadnutého rozhodnutia a konania, ktoré mu predchádzalo a dospel k záveru, že dovolanie treba sčasti zamietnuť (§ 448 C.s.p.) a sčasti odmietnuť (§ 447 písm. c/ C.s.p.).

7. Vzhľadom k tomu, že dovolanie žalobcu bolo podané pred 1. júlom 2016, t. j. za účinnosti Občianskeho súdneho poriadku, dovolací súd postupoval v zmysle ustanovenia § 470 ods. 2 C.s.p., podľa ktorého právne účinky úkonov, ktoré nastali v konaní pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované, a prípustnosť podaného dovolania posudzoval v zmysle ustanovení Občianskeho súdneho poriadku účinného do 30. júna 2016. Dôvodom pre takýto postup je nevyhnutnosť rešpektovania základných princípov civilného procesného práva o spravodlivosti ochrany porušených práv a právom chránených záujmov tak, aby bol naplnený princíp právnej istoty, vrátane naplnenia legitímnych očakávaní účastníkov dovolacieho konania, ktoré začalo, avšak neskončilo za účinnosti skoršej úpravy procesného práva (čl. 2 ods. 1 a 2 C.s.p.), ako aj o potrebe ústavne konformného i eurokonformného výkladu noriem vnútroštátneho práva (čl. 3 ods. 1 C.s.p.). Opačný záver by bol porušením právnej istoty a legitímnych očakávaní strán, lebo ten, kto konal na základe dôvery v platný a účinný zákon, nemôže byť vo svojej dôvere k nemu sklamaný (por. tiež závery vyjadrené v rozhodnutí Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. PL. ÚS 36/1995).

8. Podľa právneho stavu účinného do 30. júna 2016 bolo dovolaním možné napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu iba vtedy, pokiaľ to zákon pripúšťal (por. § 236 ods. 1 O.s.p.). Dovolanie bolo prípustné proti každému rozhodnutiu bez ohľadu na jeho procesnú formu vtedy, ak v konaní došlo k závažnejším procesným vadám uvedeným v § 237 ods. 1 O.s.p. Podmienky prípustnosti dovolania proti rozsudku vymedzoval § 238 O.s.p. a proti uzneseniu § 239 O.s.p.

9. V prejednáwanej veci žalobca napadol dovolaním rozsudok odvolacieho súdu vo výroku, ktorým zmenil rozsudok súdu prvej inštancie v časti priznaných úrokov z omeškania vo výške 8,5 % ročne zo sumy 24 171,81 eur od 16. augusta 2007 do zaplatenia tak, že žalobu zamietol, vo výroku, ktorým mu odvolací súd nepriznal úroky z omeškania vo výške 8,5 % ročne zo sumy 16 769,74 eur od 16. augusta 2007 do zaplatenia, vo výroku, ktorým odvolací súd zrušil rozsudok súdu prvej inštancie v zastavujúcej časti, a vo výroku, ktorým rozhodol o trovách konania. Prípustnosť dovolania preto dovolací súd skúmal vo vzťahu ku každému z napadnutých výrokov rozhodnutia odvolacieho súdu osobitne, a to výrok vo veci samej, ktorý sa týka úrokov z omeškania, z hľadiska § 238 O.s.p., zrušujúci výrok a výrok o trovách konania [ktoré aj napriek tomu, že sú súčasťou rozsudku odvolacieho súdu, majú charakter uznesenia a tento charakter nestrácajú, aj keď sú doňho pojaté (§ 167 ods. 1 O.s.p.)] podľa § 239 O.s.p. a všetky výroky z hľadiska existencie väd podľa § 237 ods. 1 O.s.p.

10. Podľa § 238 ods. 1 O.s.p. dovolanie je tiež prípustné proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol zmenený rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej.

11. Dovolanie žalobcu vo vzťahu k výroku o úrokoch z omeškania vo výške 8,5 % ročne zo sumy 24 171,81 eur od 16. augusta 2007 do zaplatenia smeruje proti zmeňujúcej časti rozsudku odvolacieho súdu vo veci samej a preto je procesne prípustné.

12. V zmysle § 241 ods. 2 O.s.p. môže byť dovolanie podané iba z dôvodov, že a/ v konaní došlo k vadám uvedeným v § 237 ods. 1 O.s.p., b/ konanie je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, c/ rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci. Dovolací súd je viazaný nielen rozsahom dovolania, ale i v dovolaní uplatnenými dôvodmi. Obligatórne (§ 242 ods. 1 O.s.p.) sa zaoberá procesnými vadami uvedenými v § 237 ods. 1 O.s.p. a tzv. inými vadami konania, pokiaľ mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Dovolacie dôvody pritom neposudzuje len podľa toho, ako ich dovolateľ označil, ale podľa obsahu tohto opravného prostriedku.

13. Vzhľadom na zákonnú povinnosť (§ 242 ods. 1 druhá veta O.s.p.) skúmať vždy, či napadnuté

rozhodnutie odvolacieho súdu nebolo vydané v konaní postihnutom niektorou z procesných väd uvedených v § 237 ods. 1 O.s.p., zaoberal sa najskôr dovolací súd otázkou, či konanie v tejto veci nie je postihnuté niektorou z väd vymenovaných v § 237 ods. 1 písm. a/ až g/ O.s.p. Podľa tohto ustanovenia je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c/ účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, f/ účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, g/ rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát. Žalobca procesné vady konania v zmysle § 237 ods. 1 písm. a/ až e/ a g/ O.s.p. netvrdil a ich existenciu nezistil ani dovolací súd.

14. Z obsahu dovolania žalobcu vyplýva, že ako dovolací dôvod výslovne uplatňuje odňatie možnosti konať pred súdom a nesprávne právne posúdenie (§ 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p. a § 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.).

15. So zreteľom na obsah dovolania dovolací súd preto osobitne skúmal, či v konaní (ne)došlo k odňatiu možnosti konať pred súdom (§ 241 ods. 2 písm. a/ O.s.p. v spojení s § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p.).

16. Predmetnému dôvodu dovolania sú vlastné tri pojmové znaky: 1/ odňatie možnosti konať pred súdom, 2/ to, že k odňatiu možnosti konať došlo v dôsledku postupu súdu a 3/ možnosť konať pred súdom sa odňala účastníkovi konania. Vzhľadom k tej skutočnosti, že zákon bližšie v žiadnom zo svojich ustanovení pojem odňatie možnosti konať pred súdom nešpecifikuje, pod odňatím možnosti konať pred súdom je potrebné vo všeobecnosti rozumieť taký postup súdu, ktorý znemožňuje účastníkovi konania realizáciu procesných práv a právom chránených záujmov, priznaných mu Občianskym súdnym poriadkom na zabezpečenie svojich práv a oprávnených záujmov.

17. O vadu, ktorá je z hľadiska § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p. významná, ide najmä vtedy, ak súd v konaní postupoval v rozpore so zákonom, prípadne s ďalšími všeobecne záväznými právnymi predpismi a týmto postupom odňal účastníkovi konania jeho procesné práva, ktoré mu právny poriadok priznáva. O taký prípad v prejednávanej veci išlo z dôvodu, že súdy pri prejednávaní a rozhodovaní veci postupovali v súlade s právnymi predpismi a dovolateľovi neznemožnili uplatniť procesné práva jemu priznané právnym poriadkom na zabezpečenie jeho práv a oprávnených záujmov.

18. Z dovolania žalobcu je zrejmé, že k procesnej vade konania v zmysle § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p. malo podľa jeho názoru dôjsť v dôsledku nesprávneho právneho posúdenia veci súdmi. Dovolací súd preto považuje za potrebné uviesť, že ustanovenie § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p. dáva odňatie možnosti konať pred súdom do súvislosti výlučne s faktickou procesnou činnosťou súdu, a nie s jeho právnym hodnotením veci zaujatým v napadnutom rozhodnutí. Právne posúdenie veci súdom je realizáciou jeho rozhodovacej činnosti a nemôže zakladať dôvod prípustnosti dovolania podľa § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p., pretože právnym posudzovaním veci súd neporušuje žiadnu procesnú povinnosť vyplývajúcu mu zo zákona ani procesné práva účastníka.

19. Dovolací súd po preskúmaní veci dospel k záveru, že nie je dôvodná ani námietka žalobcu týkajúca sa nedostatočnej odôvodnenosti, nepreskúmateľnosti a nepresvedčivosti písomného vyhotovenia rozhodnutia odvolacieho súdu a rozhodnutia súdu prvej inštancie.

20. Súčasťou práva na spravodlivé konanie je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (m. m. IV. ÚS 115/03 , III. ÚS 60/04). Túto požiadavku zvyrazňuje vo svojej judikatúre aj Európsky súd pre ľudské práva, ktorý v tejto súvislosti najmä uviedol, že právo na spravodlivý proces zahŕňa aj právo na odôvodnenie súdneho rozhodnutia. Odôvodnenie rozhodnutia však neznamena, že na každý argument sťažovateľa je súd povinný dať podrobnú odpoveď. Splnenie povinnosti odôvodniť rozhodnutie je preto vždy posudzované so zreteľom na konkrétny prípad (napr. Georgidias c. Grécko z

29.5.1997, Recueil III/1997). Európsky súd pre ľudské práva zároveň tiež pripomína, že právo na spravodlivý súdny proces nevyžaduje, aby súd v rozsudku reagoval na každý argument (argumenty), ktorý je z hľadiska výsledku súdneho konania považovaný za rozhodujúci (porovnaj napr. rozsudok vo veci Ruiz Torijo c. Španielsko z 9.12.1994, Annuaire, č. 303-B). Aj podľa judikatúry Ústavného súdu Slovenskej republiky odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované právo na spravodlivé súdne konanie (m. m. III. ÚS 209/04, IV. ÚS 112/05).

21. Podľa názoru dovolacieho súdu rozhodnutia súdov nižších inštancií zodpovedajú požiadavkám kladeným na odôvodňovanie rozhodnutí v zmysle § 157 ods. 2 O.s.p. z hľadiska formálnej štruktúry a obsahujú aj zdôvodnenie všetkých pre vec podstatných skutkových a právnych otázok. Odvolací súd v zmeňujúcej časti svojho rozhodnutia týkajúcej sa úrokov z omeškania odôvodnil, prečo právny záver súdu prvej inštancie bolo potrebné považovať za nesprávny a jeho rozhodnutie v zmysle § 220 O.s.p. zmeniť. Citoval právne predpisy, ktoré aplikoval na prejednávany prípad a z ktorých vyvodil svoje právne závery, uviedol, za akých podmienok sa premlčuje náhrada mzdy a úroky z omeškania, za aké obdobie bol žalobca oprávnený požadovať úroky z omeškania, vysvetlil, na ktoré úroky z omeškania z jednotlivých splátok náhrady mzdy má žalobca nárok a ktoré mu nebolo možné priznať pre úspešné dovolanie sa premlčania žalovanou. Rozhodnutie odvolacieho súdu nemožno považovať za svojvoľné, zjavne neodôvodnené, resp. ústavne nekonformné, pretože odvolací súd sa pri výklade a aplikácii zákonných predpisov neodchýlil od znenia príslušných ustanovení ani nepoprel ich účel a význam.

22. Najvyšší súd Slovenskej republiky preto dospel k názoru, že skutkové a právne závery odvolacieho súdu nie sú v danom prípade zjavne neodôvodnené a nezlučiteľné s čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a že odôvodnenie dovolaním napadnutého rozsudku odvolacieho súdu spĺňa parametre zákonného odôvodnenia (§ 157 ods. 2 O.s.p.). Za porušenie základného práva zaručeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky v žiadnom prípade nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv žalobcu. Ako vyplýva aj z judikatúry Ústavného súdu Slovenskej republiky, iba skutočnosť, že dovolateľ sa s právnym názorom všeobecného súdu nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti rozhodnutia odvolacieho súdu (I. ÚS 188/06).

23. Pokiaľ žalobca v dovolaní namieta tiež nesprávne právne posúdenie veci odvolacím súdom (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.), dovolací súd uvádza, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávne právne posúdenie je chybnou aplikáciou práva na zistený skutkový stav; dochádza k nej vtedy, ak súd nepoužil správny (náležitý) právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery.

24. Dovolateľ síce formálne namietol existenciu tohto dovolacieho dôvodu, obsahovo ale ničím nevysvetlil, aký omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav má na mysli, ktorý právny predpis nepoužil odvolací súd správne, alebo ktorý nesprávne interpretoval, alebo ktoré nesprávne závery vyvodil zo správnych skutkových záverov. Dovolateľ po odcitovaní ustanovenia § 61 ods. 1, § 64, § 119 ods. 1 a § 256 ods. 1, 2 zákona č. 65/1065 Zb. len konštatuje, že je jeho právom alternatívne žiadať úroky z omeškania z jednotlivých nárokov na náhradu mzdy z priemerného zárobku za ten-ktorý mesiac alebo žiadať úroky z omeškania zo sumy náhrady mzdy od momentu po skončení konania o určení neplatnosti skončenia pracovného pomeru.

25. Podľa právnej úpravy účinnej do 30. júna 2016 dovolateľ musel v zmysle § 241 ods. 1 veta prvá O.s.p. v dovolaní popri všeobecných náležitostiach (§ 42 ods. 3 O.s.p.) uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje jeho opravný prostriedok, v akom rozsahu a z akých dôvodov sa toto rozhodnutie napáda, prípadne ktoré dôkazy by sa mali vykonať na preukázanie dôvodov dovolania a čoho sa dovolateľ domáhal. Pre zákonu zodpovedajúce uplatnenie dovolacieho dôvodu nie je postačujúce, keď dovolateľ v dovolaní len vo všeobecnosti označí niektorý z dovolacích dôvodov uvedených v § 241 ods.

2 písm. a/ až c/ O.s.p. (napr. tým, že poukáže na označenie ustanovenia zákona alebo odcituje jeho text). Ustanoveniu § 241 ods. 1 O.s.p. zodpovedá a ním uložennej osobitnej náležitosti dovolania vyhovuje len také dovolanie, v ktorom sa konkrétne uvádza, z ktorých dôvodov sa napáda rozhodnutie odvolacieho súdu. Predpokladom toho je, že dovolateľ popíše (špecifikuje) okolnosti, z ktorých usudzuje, že určitý dovolací dôvod je daný, a že dostatočne konkrétne uvedie, v čom podľa jeho názoru spočíva nesprávnosť rozhodnutia odvolacieho súdu. Ak dovolateľ podáva dovolanie z dôvodu uvedeného v § 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p., nestačí len samotné poukázanie na označenie (alebo text) tohto zákonného ustanovenia; nevyhnutnou náležitosťou dovolania je v takomto prípade vymedzenie, ktorý právny záver a z akých dôvodov nepovažuje dovolateľ za správny. Pokiaľ v dovolaní chýba táto (osobitná) náležitosť, nie je (vzhľadom na viazanosť odvolacieho súdu uplatneným dovolacím dôvodom) vymedzený obsah prieskumnej činnosti odvolacieho súdu a rozhodnutie odvolacieho súdu napadnuté dovolaním nie je možné preskúmať z hľadiska opodstatnenosti takto „uplatneného“ dovolacieho dôvodu. Žalobca tým, že v dovolaní nepopísal okolnosti, z ktorých vyvodzuje nesprávnosť právneho posúdenia veci odvolacím súdom, sám znemožnil dovolaciemu súdu preskúmať správnosť rozsudku odvolacieho súdu z hľadiska právneho posúdenia veci, na ktorom spočíva jeho rozhodnutie.

26. Z vyššie uvedeného je zrejmé, že dovolateľom riadne uplatnený dovolací dôvod nie je daný - žalobca napadol zmeňujúci výrok rozsudku odvolacieho súdu týkajúci sa úrokov z omeškania z priznanej sumy 24 171,81 eur, ktorý nebol vydaný v konaní zaťaženom procesnou vadou v zmysle § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p. ani § 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p. Ďalší dovolací dôvod ale dovolateľ neuplatnil spôsobom, ktorý by zodpovedal § 241 ods. 1 a 2 písm. c/ O.s.p., preto sa dovolací súd nemohol zaoberať správnosťou dovolaním napadnutého rozhodnutia z hľadiska správnosti právneho posúdenia veci, na ktorom toto rozhodnutie spočíva. Najvyšší súd Slovenskej republiky preto dovolanie žalobcu v tejto časti ako nedôvodné zamietol podľa § 448 C.s.p.

27. V ďalšom pristúpil dovolací súd k skúmaniu podmienok prípustnosti dovolania vo vzťahu k výroku, ktorým mu odvolací súd nepriznal úroky z omeškania vo výške 8,5 % ročne zo sumy 16 769,74 eur od 16. augusta 2007 do zaplatenia, k zrušujúcemu výroku rozhodnutia odvolacieho súdu a výroku o trovách konania.

28. Podmienky prípustnosti dovolania proti výroku, ktorým žalobcovi neboli priznané úroky z omeškania zo sumy 16 769,74 eur, dovolací súd skúmal z hľadiska podľa § 238 O.s.p.

29. Podľa § 238 ods. 1 O.s.p. je dovolanie prípustné proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol zmenený rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej. V zmysle § 238 ods. 2 O.s.p. je dovolanie prípustné tiež proti rozsudku, v ktorom sa odvolací súd odchýlil od právneho názoru odvolacieho súdu vysloveného v tejto veci. Podľa § 238 ods. 3 O.s.p. je dovolanie prípustné tiež vtedy, ak smeruje proti potvrdzujúcemu rozsudku odvolacieho súdu, vo výroku ktorého odvolací súd vyslovil, že dovolanie je prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, alebo ak ide o potvrdenie rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4 O.s.p.

30. Súd prvej inštancie rozsudkom z 18. júla 2013 č. k. 8 C 191/1999-1249 priznal žalobcovi nárok na zaplatenie úrokov z omeškania vo výške 8,5 % ročne zo sumy 24 171,81 eur od 16. augusta 2007 do zaplatenia. Vo zvyšnej časti (teda aj v časti úrokov z omeškania zo sumy 16 769,74 eur) žalobu zamietol. Odvolací súd rozsudkom z 18. júla 2014 sp. zn. 6 Co 192/2013 zmenil vyhovujúci výrok rozsudku súdu prvej inštancie čo do úrokov z omeškania tak, že žalobu zamietol, a v zamietajúcej časti ho zmenil tak, že žalobcovi priznal úrok z omeškania vo výške 8,5 % ročne zo sumy 1 372,52 eur od 16. augusta 2007 do zaplatenia. Úroky z omeškania z prevyšujúcej časti, t. j. zo sumy 16 769,74 eur, žalobcovi neboli priznané.

31. So zreteľom na uvedené dovolací súd uzatvára, že rozhodnutie odvolacieho súdu v časti týkajúcej sa úrokov z omeškania zo sumy 16 769,74 eur nie je výkonom zmeňujúcim, pretože v porovnaní s rozhodnutím súdu prvého inštancie nedeklaruje rozdielne práva a povinnosti v právnych vzťahoch

účastníkov konania. Z tohto dôvodu prípustnosť dovolania žalobcu vo vzťahu k tomuto výroku z ustanovenia § 238 ods. 1 O.s.p. nemožno vyvodiť. Dovolanie nie je prípustné ani podľa ustanovení § 238 ods. 2 a 3 O.s.p., pretože v danom prípade smeruje proti rozsudku, ktorý nevykazuje znaky rozsudku uvedeného v týchto ustanoveniach.

32. Pokiaľ žalobca dovolaním napadol zrušujúci výrok rozhodnutia odvolacieho súdu a výrok o trovách konania, dovolací súd opätovne zdôrazňuje, že aj napriek tomu, že tieto výroky sú súčasťou rozsudku odvolacieho súdu, majú charakter uznesenia a tento charakter nestrácajú, aj keď sú doňho pojaté (§ 167 ods. 1 O.s.p.), preto je potrebné podmienky prípustnosti posudzovať z hľadiska § 239 O.s.p.

33. Dovolanie je prípustné proti uzneseniu odvolacieho súdu, ak odvolací súd zmenil uznesenie súdu prvého stupňa alebo ak odvolací súd rozhodoval vo veci postúpenia návrhu Súdnemu dvoru Európskych spoločností na zaujatie stanoviska (§ 239 ods. 1 písm. a/ a b/ O.s.p.). Dovolanie je prípustné tiež proti uzneseniu odvolacieho súdu, ktorým bolo potvrdené uznesenie súdu prvého stupňa, ak a/ odvolací súd vyslovil vo svojom potvrdzujúcom uznesení, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, b/ ide o uznesenie o priznaní (nepriznaní) účinkov cudziemu rozhodnutiu na území Slovenskej republiky (§ 239 ods. 2 O.s.p.).

34. Podľa § 239 ods. 3 O.s.p. ustanovenia odsekov 1 a 2 neplatia, ak ide o uznesenie o príslušnosti, predbežnom opatrení, súdnych poplatkoch, oslobodení od súdnych poplatkov, prerušení alebo neprerušení konania, poriadkovej pokute, o znalcovskom, tlmočnom, o odmietnutí návrhu na zabezpečenie predmetu dôkazu vo veciach týkajúcich sa práva duševného vlastníctva a o trovách konania, ako aj o tých uzneseniach vo veciach upravených Zákom o rodine, v ktorých sa vo veci samej rozhoduje uznesením.

35. Dovolanie žalobcu proti výroku rozhodnutia odvolacieho súdu, ktorým zrušil rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku o zastavení konania o úrokoch z omeškania z náhrady mzdy za obdobie 16. septembra 2001 do 16. júla 2007 uplatnených v návrhu z 5. mája 2011 z dôvodu prekážky skôr začatého konania, nesmeruje proti rozhodnutiu, ktoré by malo znaky uznesení uvedených v § 239 ods. 1 a 2 O.s.p., preto podľa tohto ustanovenia nie je prípustné.

36. Pokiaľ ide o dovolanie žalobcu vo vzťahu k výroku rozhodnutia odvolacieho súdu o trovách konania, jeho prípustnosť výslovne vylučuje ustanovenie § 239 ods. 3 O.s.p. bez ohľadu na to, či napadnuté uznesenie inak vykazuje znaky uznesení uvedených v § 239 ods. 1 a 2 O.s.p.

37. So zreteľom na ustanovenie § 242 ods. 1 druhá veta O.s.p. sa dovolací súd neobmedzil len na skúmanie prípustnosti dovolania smerujúceho proti výroku, ktorým mu odvolací súd nepriznal úroky z omeškania vo výške 8,5 % ročne zo sumy 16 769,74 eur od 16. augusta 2007 do zaplatenia, zrušujúcemu výroku a výroku o trovách konania podľa § 238 O.s.p. resp. podľa § 239 O.s.p., ale sa zaoberal aj otázkou, či dovolanie nie je prípustné podľa § 237 ods. 1 O.s.p. (t. j. či v danej veci nejde o prípad nedostatku právomoci súdu, nedostatku spôsobilosti účastníka byť účastníkom konania, nedostatku riadneho zastúpenia procesne nespôsobilého účastníka, o prekážku veci právoplatne rozhodnutej alebo už prv začatého konania, prípad nedostatku návrhu na začatie konania tam, kde konanie sa mohlo začať len na takýto návrh, prípad odňatia možnosti účastníka pred súdom konať, alebo prípad rozhodovania vylúčeným sudcom či súdom nesprávne obsadeným). Z hľadiska prípustnosti dovolania podľa uvedeného ustanovenia nie je predmet konania významný; ak v konaní došlo k niektorej z väd vymenovaných v § 237 ods. 1 O.s.p., možno ním napadnúť aj rozhodnutia, proti ktorým je inak dovolanie neprípustné (por. R 117/1999, R 34/1995 a tiež rozhodnutia najvyššieho súdu uverejnené v časopise Zo súdnej praxe pod č. 38/1998 a č. 23/1998). Osobitne ale treba zdôrazniť, že pre záver o prípustnosti dovolania v zmysle § 237 ods. 1 O.s.p. nie je významný subjektívny názor účastníka konania tvrdiaceho, že došlo k vade vymenovanej v tomto ustanovení; rozhodujúcim je výlučne zistenie (záver) odvolacieho súdu, že k tejto procesnej vade skutočne došlo.

38. Dovolateľ procesné vady konania uvedené v § 237 ods. 1 písm. a/ až e/ a g/ O.s.p. netvrdil a ich

existencia nevyšla v dovolacom konaní najavo. Prípustnosť jeho dovolania vo vzťahu k uvedeným výrokom rozhodnutia odvolacieho súdu preto z týchto ustanovení nevyplýva.

39. Podľa názoru dovolateľa odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu je v jeho napadnutých častiach nepreskúmateľné a arbitrárne a spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci, čím mu bola odňatá možnosť konať pred súdom a čo zakladá dôvod v zmysle § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p.

40. Judikatúra najvyššieho súdu (R 111/1998) už dávnejšie považuje nepreskúmateľnosť rozhodnutia za „inú vadu konania“, ktorá prípustnosť dovolania nezakladá. Správnosť takého nazerania na právne dôsledky nepreskúmateľnosti potvrdzujú tiež rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky o sťažnostiach proti tým rozhodnutiam najvyššieho súdu, ktoré zotrvali na právnych záveroch súladných s R 111/1998 (por. napr. rozhodnutia sp. zn. I. ÚS 364/2015, II. ÚS 184/2015 a III. ÚS 288/2015).

41. Na zásade, podľa ktorej nepreskúmateľnosť zakladá (len) „inú vadu konania“, a nie zmätočnosť a v dôsledku toho ani nie prípustnosť dovolania, zotrvalo aj zjednocujúce stanovisko R 2/2016, právna veta ktorého znie: „Nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ Občianskeho súdneho poriadku. Výnimočne, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 ods. 1 písm. f/ Občianskeho súdneho poriadku.“ Toto stanovisko považuje dovolací súd za plne opodstatnené aj v preskúmvanej veci. V preskúmvanej veci obsah spisu v ničom neodôvodňuje uplatnenie druhej vety predmetného stanoviska, ktorá predstavuje krajnú výnimku z prvej vety a týka sa výlučne len takých ojedinelých (extrémnych) prípadov, ktoré majú znaky relevantné aj podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva. O taký prípad ide v praxi napríklad vtedy, keď rozhodnutie súdu neobsahuje vôbec žiadne odôvodnenie, alebo keď sa vyskytli „vady najzákladnejšej dôležitosti pre súdny systém“ (pozri Sutyazhnik proti Rusku, rozsudok z roku 2009), prípadne ak došlo k vade tak zásadnej, že mala za následok „justičný omyl“ (Ryabykh proti Rusku, rozsudok z roku 2003). Odvolací súd vo svojom rozhodnutí uviedol rozhodujúci skutkový stav, poukázal na ustanovenia, ktoré aplikoval a z ktorých vyvodil svoje právne závery, zrozumiteľným a jednoznačným spôsobom uviedol a vysvetlil konkrétne dôvody, ktoré ho viedli k rozhodnutiu; jeho postup nemožno považovať za zjavne neodôvodnený alebo nepreskúmateľný. Dovolací súd zdôrazňuje, že pri posudzovaní splnenia požiadaviek na riadne odôvodnenie rozhodnutia správnosť právnych záverov, ku ktorým súdy dospeli, nie je právne relevantná, lebo prípadne nesprávne právne posúdenie veci prípustnosť dovolania nezakladá.

42. Dovolateľ teda nedôvodne argumentuje, že rozhodnutie odvolacieho súdu je nepreskúmateľné; pričom za vadu konania v zmysle § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p. v žiadnom prípade nemožno považovať to, že dovolateľ sa s právnym názorom odvolacieho súdu nestotožňuje a že rozhodnutia súdov neboli odôvodnené podľa jeho predstáv; ale len to, že ho neodôvodnil objektívne uspokojivým spôsobom (o taký prípad tu ale nešlo).

43. K námietke dovolateľa o zmätočnosti rozhodnutia o trovách konania spočívajúcej v tom, že odvolací súd rozhodol o trovách duplicitne, a to samostatným výrokom o tom, že žiadny z účastníkov nemá právo na ich náhradu a výrokom, ktorým v ostatnej vyhovujúcej časti rozsudok súdu prvej inštancie zmenil tak, že žalobu zamietol, dovolací súd poznamenáva, že je zjavne nenáležitá. Ak odvolací súd zmenil rozhodnutie, rozhodne aj o trovách konania na súde prvého stupňa (§ 224 ods. 2 O.s.p.). Z tohto dôvodu pokiaľ odvolací súd zmenil výrok rozsudku súdu prvej inštancie „v ostatnej vyhovujúcej časti“, táto zmena sa vzťahuje len na vec samu (v danom prípade len na úroky z omeškania, čo jednoznačne vyplýva aj z odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu - por. str. 10 a 11 rozsudku) a nie aj na rozhodnutie o trovách konania, pretože ustanovenie § 224 ods. 2 O.s.p. ukladá povinnosť odvolaciemu súdu rozhodnúť o ich náhrade osobitne, a to o trovách odvolacieho konania ako aj o trovách konania pred súdom prvej inštancie. Postup odvolacieho súdu mal teda oporu v zákone, preto nemohlo dôjsť k procesnej vade konania v zmysle § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p.

44. Pokiaľ dovolateľ zastáva názor, v zmysle ktorého mu odvolací súd odňal možnosť pred súdom

konať tým, že vec nesprávne právne posúdil, dovolací súd opäť uvádza, že právnym posúdením veci súdom, ktoré spočíva v aplikácii hmotnoprávneho alebo procesného predpisu na zistený skutkový stav a ktoré je vyjadrené v rozhodnutí súdu, sa vo všeobecnosti účastníkovi konania neodníma možnosť uplatnenia jeho procesných práv v zmysle § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p. (por. uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2 Cdo 50/2002 uverejnené v časopise Zo súdnej praxe pod č. 1/2003). Nesprávne právne posúdenie veci je síce relevantným dovolacím dôvodom, samo osebe ale prípustnosť dovolania nezakladá, lebo nemá základ vo vade konania v zmysle § 237 ods. 1 O.s.p. a nespôsobuje zmätočnosť rozhodnutia (R 54/2012). Nesprávnym právnym posúdením veci súd totiž neznemožňuje účastníkovi konania realizáciu žiadneho jeho procesného oprávnenia a neodníma mu možnosť pred súdom konať. I keby tvrdenia dovolateľa o nesprávnom právnom posúdení veci boli opodstatnené (dovolací súd ich z uvedeného aspektu neposudzoval), dovolateľom vytýkaná skutočnosť by mala za následok vecnú nesprávnosť napadnutého rozhodnutia, nezakladala by ale prípustnosť dovolania v zmysle § 237 ods. 1 O.s.p. V dôsledku tohto by posúdenie, či odvolací súd (ne)použil správny právny predpis a či ho (ne)správne interpretoval alebo či zo správnych skutkových záverov vyvodil (ne)správne právne závery, prichádzalo do úvahy až vtedy, keby dovolanie bolo procesne prípustné (o taký prípad ale v prejednávanej veci nešlo).

45. K predchádzajúcim bodom odôvodnenia najvyšší súd pripomína konštatovanie Ústavného súdu Slovenskej republiky v uznesení z 27. marca 2014 sp. zn. IV. ÚS 196/2014, podľa ktorého „prípadný nedostatok riadneho odôvodnenia dovolaním napadnutého rozhodnutia, nedostatočne zistený skutkový stav alebo nesprávne právne posúdenie veci nezakladá vadu konania podľa § 237 písm. f/ O.s.p.“.

46. Vzhľadom na uvedené možno preto zhrnúť, že v danom prípade nemožno vyvodiť prípustnosť dovolania smerujúceho proti výroku, ktorým žalobcovi neboli priznané úroky z omeškania zo sumy 16 769,74 eur z ustanovenia § 238 O.s.p. a proti zrušujúcemu výroku a výroku o trovách konania z ustanovenia § 239 O.s.p., a v dovolacom konaní neboli zistené ani dôvody prípustnosti podľa § 237 ods. 1 O.s.p.. Preto Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie žalobcu proti rozsudku krajského súdu v tejto časti ako dovolanie smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je prípustné, odmietol (§ 447 písm. c/ C.s.p.).

47. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania dovolací súd neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá C.s.p.). O výške náhrady trov dovolacieho konania žalovanej rozhodne súd prvej inštancie (§ 262 ods. 2 C.s.p.).

48. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.